

ЧУДНАТА СЕМКА

Въ края на една обширна гора имаше едно ханче съ сламенъ покривъ. То бѣше познато на ловцитѣ. Ханджийката Ермелина се грижеше за своитѣ гости. Тя бѣше здрава и пѣргава жена. За нещастие тя имаше единъ лошъ синъ, Олафъ. Нѣмаше по-мързеливо, по-бѣбриво и по-лошо момче отъ него. Той прекарваше времето си въ едно кѣтче на кухнята, дето броеше и лѣскаше паритѣ, които майка му събираше за него.

Една ноемврийска вечеръ голѣмо безпокойство царѣше въ ханчето. Очакваха десетина ловци за вечеря. Цѣлия день се чуваше изъ гората ехото отъ ловджиския рогъ и лая на кучетата. Нощъта настѣпваше. Наоколо бѣше тихо и спокойно. Снѣгъ завалѣ. Застудѣ.

Ермелина редѣше масата за ядене. Покривката на масата бѣше по бѣла отъ снѣга, хубаво изопната, безъ никаква гѣнка. Чиниитѣ и чашитѣ свѣтѣха. Огънятъ бумтѣше въ огнището и хвърляше весели и смѣшни сѣнки на стѣната. Отъ кухнята идѣше приятна миризма отъ гостба. Само да заповѣдатъ гоститѣ.

— Чукъ! Чукъ!... — Почука се на вратата. Ермелина се затече да отвори.

Но отстѣпи. Предъ нея стоеше дрипавъ просякъ.

— Азъ съмъ гладенъ, — каза той съ тихъ и плачливъ гласъ. — Ние сме гладни. — И, като се обърна, посочи своитѣ другари-просяци, треперящи отъ студъ, бледни отъ умора и гладъ.

— Пуснете ни да влѣземъ, милостива госпожо!... Дайте ни да хапнемъ!

Ермелина се подвоуми за моментъ. Какво ще кажатъ ловцитѣ, ако не намѣрятъ нищо отъ хубавитѣ гостби, приготвени за тѣхъ?

— Ба, все ще останатъ нѣколко яйца, да имъ изпържа. Влѣзте, заповѣдайте, бедни хорица, — каза тя.

Просяцитѣ влѣзоха. Седнаха на маситѣ и ядоха съ охота. Тѣ изядоха всичко. Тѣхнитѣ бледи лица се зачервиха, тѣжнитѣ имъ очи се развеселиха, горчивата имъ усмивка стана весела, свѣтла и приятна. Най-после се развеселиха и попѣха. Дойде време да си трѣгнатъ. Онзи,